Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Т. ĆАРЕТА
представено на 17 март 2022 година[1]

Дело C-159/20

Европейска комисия
срещу

Кралство Дания

„Неизпълнение на задължения от държава членка — Защита на наименованията за произход и на географските указания на селскостопанските продукти и на храните — Регламент (ЕС) № 1151/2012 — Член 1, параграф 1 и членове 4 и 13 — Използване на защитеното наименование за произход (ЗНП) „Feta“ за сирене, произведено в Дания, но предназначено за износ в трети държави — Член 4, параграф 3 ДЕС — Принцип на лоялно сътрудничество“

I. Въведение

1. Отново става въпрос за „Feta“. Така настоящото дело може да бъде представено на студентите по право на Съюза, като се има предвид, че то е поне четвъртата част от така наречената сага „Feta“[2].

2. По настоящото дело Европейската комисия предявява иск по член 258 ДФЕС с цел Съдът да установи, че Кралство Дания не е изпълнило задълженията си по член 13 от Регламент № 1151/2012[3], като не е предотвратило или спряло използването на наименованието „Feta“ върху сирене, произвеждано в Дания и предназначено за износ в трети държави. Комисията твърди също, че Кралство Дания не е изпълнило задълженията си за лоялно сътрудничество, произтичащи от член 4, параграф 3 ДЕС сам по себе си или във връзка с член 1, параграф 1 и член 4 от Регламент № 1151/2012.

[1] Език на оригиналния текст: английски.

[2] Вж. в това отношение *O'Connor*, B. et Kireeva, I. 'What's in a name? The „feta“ cheese saga', International Trade Law & Regulation, vol. 9, 2003, p. 110.

[3] Регламент (ЕС) № 1151/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 21 ноември 2012 година относно схемите за качество на селскостопанските продукти и храни (ОВ L 343, 2012 г., стр. 1). Посоченият регламент е изменен последно с Регламент (ЕС) 2021/2117 на Европейския парламент и на Съвета от 2 декември 2021 година за изменение на регламенти (ЕС) № 1308/2013 за установяване на обща организация на пазарите на селскостопански продукти (ЕС) № 1151/2012 относно схемите за качество на селскостопанските продукти и храни (ЕС) № 251/2014 за определяне, описание, представяне, етикетиране и правна закрила на географските указания на ароматизирани лозаро-винарски продукти и (ЕС) № 228/2013 за определяне на специфични мерки за селското стопанство в най-отдалечените региони на Съюза (ОВ L 435, 2021 г., стр. 262).

3. „Feta“ е вид сирене, което традиционно се произвежда от овче или овче и козе мляко в някои части на Гърция. За тези, които искат да научат повече за „Feta“, препращам към поетичното описание, предложено от генералния адвокат Ruiz-Jarabo Colomer, тъй като аз самата не бих могла да се изразя по-добре [4]. От значение за настоящото дело е, че от 2002 г. наименованието „Feta“ е регистрирано като защитено наименование за произход (ЗНП) съгласно правото на Съюза [5].

4. Съюзът е регламентирал защитата на продуктите въз основа на техния географски произход по отношение на селскостопанските продукти и храните [6], както и на вината [7], спиртните напитки [8] и ароматизираните лозаро-винарски продукти [9]. Закрилата на селскостопанските продукти, храните и вината се основава на понятията ЗНП и защитено географско указание (наричано по-нататък „ЗГУ“), а във връзка със спиртните напитки и ароматизираните лозаро-винарски продукти се използва понятието географско указание (наричано по-нататък „ГУ“). Понятието за ЗНП въплътява специална връзка между качеството на продукта и определен географски район, която е по-силна от тази при ЗГУ, тъй като всички производствени етапи трябва да се извършват в и съответните компоненти да са с произход от определения географски район [10]. В допълнение към ЗНП „Feta“ в Гърция други примери за ЗНП са „Parmigiano Reggiano“ в Италия, „Champagne“ във Франция и „Paški sir“ в Хърватия.

5. Регистрацията на наименованието „Feta“ като ЗНП става факт едва след поредица от дела, в които редица държави членки се противопоставят на тази регистрация. Сагата с наименованието „Feta“ обаче започва още по-рано. Първото дело е по преюдициално запитване относно това дали са съвместими с правилата на Съюза относно свободното движение гръцки мерки, които забраняват пускането на пазара в Гърция на сирене от Дания, носещо наименованието „Feta“. Преюдициалното запитване обаче е оттеглено, преди Съдът да се произнесе [11]. Второто дело е по жалба за отмяна на регламента на Комисията, с който през 1996 г. „Feta“ е регистрирано като ЗНП [12], която жалба е подадена от Кралство Дания, Федерална република Германия и Френската република [13]. С решението

4 Вж. заключението на генералния адвокат Ruiz-Jarabo Colomer по дело Canadane Cheese Trading и Kouri (C-317/95, EU:C:1997:311, т. 9—19).

5 Вж. Регламент (ЕО) № 1829/2002 на Комисията от 14 октомври 2002 година за изменение на приложението към Регламент (ЕО) № 1107/96 относно означението „Feta“ (ОВ L 277, 2002 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 44, стр. 214).

6 Вж. бележка под линия 3 от настоящото заключение.

7 Вж. Регламент (ЕС) № 1308/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година за установяване на обща организация на пазарите на селскостопански продукти и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 922/72, (ЕИО) № 234/79, (ЕО) № 1037/2001 и (ЕО) № 1234/2007 (ОВ L 347, 2013 г., стр. 671). Този регламент е изменен последно с Регламент 2021/2117.

8 Вж. Регламент (ЕС) 2019/787 на Европейския парламент и на Съвета от 17 април 2019 година за определението, описанието, представянето и етикетирането на спиртни напитки, за използването на наименованията на спиртните напитки при представянето и етикетирането на други храни, за защитата на географските указания на спиртни напитки, за използването на етилов алкохол и дестилати от земеделски произход в алкохолните напитки и за отмяна на Регламент (ЕС) № 110/2008 (ОВ L 130, 2019 г., стр. 1).

9 Вж. Регламент (ЕС) № 251/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година за определяне, описание, представяне, етикетиране и правна закрила на географските указания на ароматизирани лозаро-винарски продукти и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 1601/91 на Съвета (ОВ L 84, 2014 г., стр. 14). Посоченият регламент е изменен последно с Регламент 2021/2117. Вж. още бележка под линия 28 от настоящото заключение.

10 Вж. Регламент № 1151/2012, член 5, параграфи 1 и 2. За вината вж. Регламент № 1308/2013, член 93, параграф 1, букви а) и б).

11 Вж. определение на председателя на Съда от 8 август 1997 г., Canadane Cheese Trading и Kouri (C-317/95, EU:C:1997:393). Вж. обаче и заключението на генералния адвокат Ruiz-Jarabo Colomer по дело Canadane Cheese Trading и Kouri (C-317/95, EU:C:1997:311).

12 Регламент (ЕО) № 1107/96 на Комисията от 12 юни 1996 година относно регистриране на географски указания и наименования за произход по процедурата, предвидена в член 17 на Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета (ОВ L 148, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 19, стр. 44) в частта, в която регистрира наименованието „Feta“ като ЗНП.

13 Вж. решение от 16 март 1999 г., Дания и др./Комисия (C-289/96, C-293/96 и C-299/96, EU:C:1999:141).

си Съдът уважава жалбата, като отменя този регламент с мотива, че Комисията не е взела предвид всички необходими фактори при преценката на родовия характер на наименованието [14]. По третото дело обаче Съдът отхвърля подадената от Кралство Дания и Федерална република Германия жалба за отмяна на Регламент № 1829/2002, с който след допълнителен анализ Комисията отново регистрира „Feta“ като ЗНП [15].

6. Съгласно Регламент № 1151/2012 регистрацията на наименованието „Feta“ като ЗНП означава, че то може да се използва само за сирене, което е с произход от посочения географски район в Гърция и отговаря на продуктовата спецификация в Регламент № 1829/2002.

7. Член 13, параграф 3 от Регламент № 1151/2012 задължава държавите членки да предприемат необходимите мерки за предотвратяване или спиране на неправомерното използване на регистрирани ЗНП на тяхна територия. Комисията, подкрепена от Република Гърция и Република Кипър, твърди, че Кралство Дания е нарушило това задължение, като не е предотвратило или спряло използването на наименованието „Feta“ за сирене, което е произведено в Дания и е предназначено за износ в трети държави.

8. Кралство Дания не отрича, че не предотвратява и не спира производителите на негова територия да използват наименованието „Feta“, ако техните продукти са предназначени за износ в трети държави. То обаче счита, че Регламент № 1151/2012 се прилага само за продукти, продавани в Съюза, и не обхваща износа за трети държави. Следователно според него използването на наименованието „Feta“ за сирене, произведено в Дания, но предназначено само за износ за пазарите на трети държави, където наименованието „Feta“ не е защитено въз основа на международно споразумение, не представлява нарушение на Регламент № 1151/2012. Ето защо фактът, че не се предотвратява или спира използването на наименованието „Feta“ за изнасяно сирене, не съставлявал нарушение на задължението по член 13, параграф 3 от Регламент № 1151/2012, тъй като от тази разпоредба не произтичало такова задължение.

9. По същество основният спор между страните по настоящото дело е за това дали приложимото право на Съюза забранява използването на наименованието „Feta“ за изнасяни за трети държави продукти, които не са произведени в съответствие с продуктовата спецификация на „Feta“ като регистрирано ЗНП.

10. Следва да бъде ясно, че спорът не се отнася до компетентността на Съюза. Кралство Дания не твърди, че Съюзът не е компетентен да приема законодателни актове, с които да забрани използването на наименованието „Feta“ за изнасяни продукти. То само твърди, че съгласно действащото законодателство законодателят на Съюза не е избрал да забрани такова използване.

11. Следователно по настоящото дело Съдът трябва да тълкува приложното поле на Регламент № 1151/2012. Предпоставка за това е да се разбере какви са основната причина и цел на закрилата на географските означения, и по-точно на ЗНП, така както са предвидени от законодателя на Съюза. По това дело се повдигат и някои важни въпроси относно принципа на лоялно сътрудничество, предвиден в член 4, параграф 3 ДЕС, в контекста на исковете за установяване на неизпълнение на задължения, предявени срещу държавите членки.

[14] Вж. решение от 16 март 1999 г., Дания и др./Комисия (C-289/96, C-293/96 и C-299/96, EU:C:1999:141, т. 81—103).

[15] Вж. решение от 25 октомври 2005 г., Германия и Дания/Комисия (C-465/02 и C-466/02, EU:C:2005:636).

II. Правна уредба

12. За да се произнесе по това дело, Съдът трябва да тълкува Регламент № 1151/2012. Член 1 от него, който е озаглавен „Цели“ и се съдържа в дял I („Общи разпоредби“), гласи:

„1. Настоящият регламент има за цел да помогне на производителите на селскостопански продукти и храни да информират купувачите и потребителите относно характеристиките на продуктите и спецификите на селскостопанското производство на тези продукти и храни, като така се осигурява:

а) лоялна конкуренция за земеделските стопани и производителите на селскостопански продукти и храни, които имат добавящи стойност характеристики и специфики;

б) наличието на надеждна информация относно тези продукти, която е на разположение на потребителите;

в) зачитане на правата върху интелектуалната собственост; и

г) целостта на вътрешния пазар.

Целта на мерките, установени в настоящия регламент, е да се подкрепят селскостопанските и преработвателните дейности, както и системите за селскостопанско производство, свързвани с висококачествени продукти, като по този начин се допринася за осъществяване на целите на политиката за развитие на селските райони.

[…]“.

13. Член 4 от Регламент № 1151/2012, който е озаглавен „Цел“ и е част от дял II от същия регламент („Защитени наименования за произход и защитени географски указания“), гласи:

„Създава се схема за защитени наименования за произход и защитени географски указания с цел да се помогне на производителите на продукти, свързани с даден географски район, като:

а) се гарантират справедливи приходи съобразно качествата на техните продукти;

б) се гарантира единна закрила на наименованията като право на интелектуална собственост на територията на Съюза;

в) се предоставя ясна информация на потребителите относно добавящите стойност специфики на продукта“.

14. Член 13 от Регламент № 1151/2012, в редакцията му, приложима към момента на настъпване на фактите[16], е озаглавен „Защита“ и също е част от дял II от регламента; този член гласи:

„1. Защитата на регистрираните наименования обхваща забрана за:

а) всяко пряко или косвено използване за търговски цели на регистрирано наименование по отношение на продукти, които не попадат в обхвата на регистрацията, в случай че тези продукти са сходни с продуктите, регистрирани под това наименование, или в случай че използването му води до ползи от репутацията на защитеното наименование, включително когато тези продукти са използвани като съставка;

б) всякаква злоупотреба, имитация или пресъздаване, дори ако е посочен истинският произход на продуктите или услугите или ако защитеното наименование е преведено или придружено от израз, като „стил“, „тип“, „метод“, „както се произвежда във“, „имитация“ или друг подобен израз, включително когато тези продукти са използвани като съставка;

в) всяко друго фалшиво или подвеждащо означение по отношение на потеклото, произхода, естеството или съществените качества на продукта, което е използвано върху вътрешната или външната опаковка, рекламен материал или документи, касаещи въпросния продукт, и опаковането на продукта в опаковка, която може да създаде погрешна представа за произхода му;

г) всяка друга практика, която би могла да подведе потребителя относно истинския произход на продукта.

Когато защитено наименование за произход или защитено географско указание съдържа смятано за родово име на продукт, не се смята, че използването на това родово име е в противоречие с първа алинея, буква а) или буква б).

2. Защитените наименования за произход и защитените географски указания не могат да станат родови.

3. Държавите членки вземат подходящи административни и съдебни мерки за предотвратяване или спиране на неправомерното използване на защитени наименования за произход и на защитени географски указания съгласно параграф 1, които са произведени или предлагани на пазара в съответната държава членка.

[…]“.

III. Досъдебната процедура

15. Вследствие на жалбите, подадени от гръцките власти, на 26 януари 2018 г. Комисията изпраща на Кралство Дания официално уведомително писмо в съответствие с член 258 ДФЕС, в което излага становището си, че като не е предотвратила или спряла датските производители да изнасят сирене с наименованието „Feta“ за трети държави, въпреки че

[16] Регламент № 1151/2012 е изменен с Регламент 2021/2117. С него са въведени промени по-специално в текста на член 13 от Регламент № 1151/2012, които обаче не са от значение за настоящото дело.

това сирене не отговаря на продуктовата спецификация за „Feta“ в Регламент № 1829/2002, тази държава членка е нарушила правото на Съюза, и по-специално член 4 ДЕС и член 13 от Регламент № 1151/2012.

16. На 21 март 2018 г. Кралство Дания отговаря на официалното уведомително писмо и оспорва доводите на Комисията.

17. На 25 януари 2019 г. Комисията изпраща мотивирано становище до Кралство Дания, в което иска от тази държава членка да преустанови твърдените нарушения на член 4, параграф 3 ДЕС и на член 13 от Регламент № 1151/2012 в срок до два месеца от получаването на това мотивирано становище.

18. На 22 март 2019 г. Кралство Дания отговаря на мотивираното становище и поддържа тезата си, че твърденията за нарушения са неоснователни.

IV. Производството пред Съда

19. На 8 април 2020 г. Комисията предявява пред Съда иска по настоящото дело на основание член 258 ДФЕС. Тя моли Съда:

– да обяви, че Кралство Дания не е изпълнило задълженията си по член 13 от Регламент № 1151/2012, тъй като не е предотвратило или спряло използването от някои датски производители на регистрираното наименование „Feta“ за сирене, което не отговаря на продуктовата спецификация в Регламент № 1829/2002,

– да обяви, че като е допуснало датски производители да произвеждат и продават имитации на „Feta“, Кралство Дания не е изпълнило задълженията си по член 4, параграф 3 ДЕС във връзка с член 1, параграф 1 и член 4 от Регламент № 1151/2012, и

– да осъди Кралство Дания да заплати съдебните разноски.

20. В писмената си защита, подадена на 6 октомври 2020 г., Кралство Дания моли Съда:

– да отхвърли изцяло иска по настоящото дело като неоснователен, и

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

21. Комисията и Кралство Дания подават и реплика и дуплика съответно на 1 декември 2020 г. и 29 януари 2021 г.

22. С определения от 8 и 18 септември 2020 г. председателят на Съда допуска Република Гърция и Република Кипър да встъпят по настоящото дело в подкрепа на исканията на Комисията.

23. Не е поискано провеждане на съдебно заседание и такова не е проведено. Съдът отправя някои въпроси към Комисията, Кралство Дания, Република Гърция и Република Кипър, на които да отговорят писмено, в съответствие с член 61, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда. Всички тези страни представят своевременно писмени отговори на отправените към тях въпроси.

V. Анализ

A. Първото твърдение: нарушение на член 13 от Регламент № 1151/2012

24. В самото начало следва да се отбележи, че Регламент № 1151/2012 не съдържа разпоредба, в която изрично да се посочва, че той се прилага спрямо износа за трети държави. Следователно не е очевидно дали този регламент може да се тълкува като приложим за такъв износ, или не. Разгледани поотделно и без да се засяга последващият ми анализ, становищата на Комисията и на Кралство Дания по този въпрос ми се струват в еднаква степен разумни. Следователно съществуват две възможни тълкувания на член 13, параграф 3 от Регламент № 1151/2012.

25. Двете противоположни разбирания за Регламент № 1151/2012 видимо произтичат от различни тълкувателни рамки.

1. Тълкувателни рамки

26. Бих описала гледната точка на Комисията като такава, която подчертава значението на защитата на интелектуалната собственост и възприема ЗНП като необходими за насърчаване на ценностите за местните общности. Ще наричам тази гледна точка тълкувателна рамка от позицията на интелектуалната собственост.

27. Кралство Дания по-скоро изгражда своето разбиране за Регламент № 1151/2012, изхождайки от гледната точка на либерализацията на търговията. Разбирам тази тълкувателна рамка като такава, която се основава на логиката, че търговията по принцип е нещо добро и следователно не трябва да бъде възпрепятствана. Могат да бъдат допускани пречки пред търговията, но те трябва да се разглеждат като изключение, а не като правило. Тази гледна точка ще наричам тълкувателна рамка от позицията на либерализацията на търговията.

28. Това становище на Дания съвсем не е изненадващо. Трябва да се има предвид, че производството и износът на сирене с наименованието „Feta“ съществува в Дания от 60-те години на миналия век[17]. Това е преди регистрирането на „Feta“ като ЗНП през 2002 г. Дори изглежда, че е съществувал стимул за износ на сирене с наименованието „Feta“ в резултат на възстановяванията при износ от Съюза[18]. За разлика от сиренето „Feta“, което днес е защитено със ЗНП, „датското „Feta“ се произвежда от краве мляко по различни производствени методи. Датските производители заедно с други производители на така нареченото от мен „фалшиво „Feta“, се конкурират с производителите на истинското „Feta“ на пазарите на трети държави, където наименованието „Feta“ не е защитено.

29. Двете различни гледни точки за тълкуване водят до различните доводи, които Комисията и Кралство Дания изтъкват по това дело, и до основното несъгласие относно предмета на настоящото дело.

[17] Вж. Регламент № 1829/2002, съображение 11.

[18] Вж. Регламент № 1829/2002, съображение 32.

30. За Кралство Дания настоящият спор се отнася до волята на законодателя на Съюза, който според него при приемането на Регламент № 1151/2012 не е имал намерение да предотврати износа на „фалшиво „Feta“ за трети държави. Следователно този регламент не можело да се тълкува в смисъл, че забранява на датските (или други) производители на „фалшиво „Feta“ да се конкурират на наличните международни пазари (тези, които не защитават наименованието „Feta“). По тази причина Кралство Дания счита, че то няма задължение да предотвратява такъв износ.

31. Според Комисията, подкрепена от Република Гърция и Република Кипър като встъпили страни, настоящият спор се отнася до неправомерното използване на наименованието „Feta“ от датски производители. Според тях местоназначението на продукта е без значение за установяване на твърдяното нарушение.

32. Страните представят обичайните видове доводи, за да обосноват тезите си, като се основават на текста, контекста, целите и генезиса на разглежданото законодателство в светлината на подхода, възприет в практиката на Съда [19]. Ще покажа, че ако се разглеждат в техните собствени тълкувателни рамки, тези доводи изглеждат убедителни — или поне до голяма степен убедителни —за всяка от страните. Това е така, тъй като страните избират тези доводи, които най-добре пасват на съответната им тълкувателна рамка.

33. Следователно според мен в настоящия случай Съдът не трябва да преценява и избира между доводите, а по-скоро да избира между двете тълкувателни рамки. Превес следва да вземат доводите, представени с оглед на рамката, която според Съда отговаря по-добре [20] на политиката, залегнала в основата на закрилата на наименованията за произход.

34. Предвид факта, че се използват в различни тълкувателни рамки, доводите на страните невинаги „си отговарят“ едни на други. Понякога обаче едната или другата страна представя и доводи, които попадат в тълкувателната рамка, използвана от другата страна. В следващия раздел ще обобщя най-съществените доводи, представени от страните, като ги систематизирам в традиционните категории, свързани с текста, контекста, целите и генезиса на законодателството, наред с тези, свързани с практиката на Съда [21]. След това ще изложа моята гледна точка относно подхода, който считам, че Съдът следва да предпочете, и ще обясня защо.

35. С предупреждение за разкриване на интригата ще разкрия още в началото, че подкрепям тълкувателната рамка, поддържана от Комисията и встъпилите страни. Ето защо ще предложа на Съда да приеме твърдението на Комисията, че Кралство Дания не е изпълнило задълженията си по член 13 от Регламент № 1151/2012.

[19] Вж. в това отношение решение от 2 май 2019 г., Fundación Consejo Regulador de la Denominación de Origen Protegida Queso Manchego (C-614/17, EU:C:2019:344, т. 16).

[20] Вж. в това отношение Dworkin, R., Law’s Empire, Harvard University Press, Cambridge, 1986. Дори и да съм скептично настроена към тезата на Dworkin относно съществуването на един-единствен правилен правен отговор, убедена съм в идеята му, че търсенето на решението, което най-добре отговаря, е един от принципите, от които съдиите трябва да се ръководят.

[21] Намирам за необходимо да уточня, че някои доводи могат да бъдат поставени в повече от една категория. С цел опростяване съм поставила тези доводи в категорията, която считам за най-подходяща.

2. Систематизиране и анализ на доводите на страните

а) Доводи, изведени от текста

36. Комисията се позовава на текста на член 13, параграф 1 от Регламент № 1151/2012, който предвижда защита на регистрираните наименования срещу *„всяко“* пряко и косвено използване [22]. Тя се позовава и на текста на член 13, параграф 3 от същия регламент, в който се посочва, че задълженията на държавите членки възникват, когато регистрираното наименование се използва за продукти, които са *„произведени или* предлагани на пазара в съответната държава членка“ [23]. Според Комисията от тези разпоредби става ясно, че държавите членки трябва да осигурят защита срещу използването на наименования, регистрирани като ЗНП, в два вида хипотези: първо, когато продуктите, за които се използват такива наименования, са произведени на тяхна територия, или второ, когато на тяхна територия се предлагат продукти от други държави членки или от трети държави, които неправомерно използват регистрираното наименование.

37. Кралство Дания не счита, че член 13, параграф 3 от Регламент № 1151/2012 е толкова ясен, колкото смята Комисията. То изтъква, че фактът, че тази разпоредба се отнася до продукти, които са „произведени или предлагани на пазара в съответната държава членка“, сам по себе си не е достатъчен, за да определи приложното поле на този регламент. Наличието на неправомерно използване, което трябва да бъде предотвратено по силата на тази разпоредба, зависело от това дали сиренето е предназначено за продажба на вътрешния пазар, или за износ в трети държави. Кралство Дания се съгласява с Комисията, че защитата трябва да бъде предоставена още в момента на производството, но само ако регистрираното като ЗНП наименование се използва неправомерно към този момент. Въпреки това използването на регистрирани наименования върху продукти, предназначени за износ в трети държави, не представлявало неправомерно използване. Следователно не съществувало задължение да се предотврати използването на наименованието „Feta“ за сирене, произведено в Дания, но предназначено за износ в трети държави. Ако волята на законодателя на Съюза била да се предвиди, че износът за трети държави следва да попада в обхвата на Регламент № 1151/2012, той трябвало да посочи това изрично.

38. Разгледан в контекста на тълкувателната рамка от позицията на либерализацията на търговията, този довод е убедителен. Забраната за използване на наименование, под което се продава изнасян продукт, представлява пречка за търговията [24]. Следователно може да се приеме, че съгласно тълкувателната рамка от позицията на либерализацията на търговията наличието на такава пречка не може да се подразбира, а трябва да бъде изрично предвидено, и за да бъде законосъобразна, тя трябва също да бъде обоснована и пропорционална. Кралство Дания подкрепя довода си, изискващ изрично упоменаване на

[22] Курсивът е мой.

[23] Курсивът е мой.

[24] В първото дело „Feta“, което се отнася до гръцки мерки, които възпрепятстват пускането на пазара на сирене от Дания, носещо наименованието „Feta“, генералният адвокат Ruiz-Jarabo Colomer приема, че тези мерки представляват пречка за свободното движение на стоки и следователно попадат в обхвата на правилата на Съюза за забрана на мерки с равностоен ефект върху вноса (понастоящем член 34 ДФЕС). Въпреки това генералният адвокат е на мнение, че подобни мерки, дори и да представляват пречка за търговията, могат да бъдат оправдани със закрилата на индустриалната и търговската собственост. Вж. бележка под линия 11 към това заключение.

износа за трети държави, с принципа на правната сигурност. То твърди, че като се имат предвид последиците за износителите на сирене с наименованието „Feta“, забраната на такъв износ трябва да е ясна въз основа на разпоредбите на Регламент № 1151/2012.

39. В опит да отговори на тези доводи от гледна точка на тълкувателната рамка от позицията на либерализацията на търговията Комисията твърди, че възприетото от нея тълкуване, а именно че използването на наименованието „Feta“ трябва да бъде предотвратено дори и ако продуктът е предназначен за износ в трети държави, не води до забрана за износ, тъй като датските производители все още могат да изнасят сиренето — просто не могат да го наричат „Feta“. Въпреки това, дори и да не представлява забрана за износ, забраната за използване на това наименование все пак е пречка за износа. Следователно от гледна точка на тълкувателната рамка от позицията на либерализацията на търговията доводът на Комисията не е убедителен.

40. Отговаряйки обаче от гледна точка на собствената си тълкувателна рамка, Комисията определя изключването на износа за трети държави, застъпено от Кралство Дания, като опит да се въведе дерогация от текста на Регламент № 1151/2012. От гледна точка на тълкувателната рамка от позицията на интелектуалната собственост този текст ясно забранява всякакво използване на наименования, регистрирани като ЗНП. Следователно изричното изключване на износа за трети държави изглежда излишно от тази гледна точка.

б) Доводи, изведени от контекста

41. Съгласно практиката на Съда анализът на общата система и контекста на дадена разпоредба от правото на Съюза включва по-специално други разпоредби от същия акт, както и други актове, които се отнасят до или са свързани по същество с въпросния акт[25]. И двете страни се позовават на други разпоредби на Регламент № 1151/2012, както и на други свързани актове на Съюза в подкрепа на своите становища.

42. По-специално Кралство Дания твърди, че съображения 20 и 27 от Регламент № 1151/2012, в които се призовава за механизми за защита на наименованията за произход на Съюза на международно равнище чрез Световната търговска организация (СТО) и чрез подписване на двустранни и многостранни международни споразумения[26], биха били излишни, ако самият Регламент № 1151/2012 се отнася до износа. Обратно, Комисията е на мнение, че същите съображения не могат да се тълкуват в смисъл, че ще са необходими международни споразумения, за да се гарантира, че производителите от Съюза не осуетяват усилията на Съюза за защита на ЗНП на международно равнище. Такива споразумения били необходими, за да се защитят използващите ЗНП производители от Съюза от фалшиви продукти, пуснати на чуждестранните пазари от чуждестранни

[25] Вж. например решение от 2 май 2019 г., Fundación Consejo Regulador de la Denominación de Origen Protegida Queso Manchego (C-614/17, EU:C:2019:344, т. 23—28).

[26] Съображение 20 от Регламент № 1151/2012 в релевантната си част гласи: „Следва да се предвиди разпоредба за разработването на наименования за произход и географски указания на равнището на Съюза и за насърчаване на създаването на механизми за защитата им в трети държави в рамките на Световната търговска организация (СТО) или на многостранни и двустранни споразумения, като по този начин се допринесе за признаването на качеството на продуктите и на техния производствен модел за фактор, който носи добавена стойност“. Освен това в съображение 27 от Регламент № 1151/2012 се споменава, че Съюзът „договаря международни споразумения, включително такива, които се отнасят до закрилата на наименования за произход и географски указания, със своите търговски партньори“, и че с цел да се осигури закрила и контрол върху начина на използване на тези наименования, те може да се вписват в регистъра на ЗНП и ЗГУ.

производители. Според Комисията предложеното от Кралство Дания тълкуване на тези съображения противоречи на тяхната цел и насърчава държавите членки да осуетяват подобни споразумения.

43. Република Кипър, която подкрепя защитаваната от Комисията тълкувателна рамка от позицията на интелектуалната собственост, изтъква член 13, параграф 2 от Регламент № 1151/2012. В тази разпоредба се предвижда, че ЗНП не могат да станат родови. Република Кипър отбелязва, че тази разпоредба не е ограничена до територията на Съюза.

44. В по-широкия контекст Кралство Дания се позовава на други актове на Съюза, свързани със защитата на наименованията за произход и географските указания по отношение на вината, спиртните напитки и ароматизираните лозаро-винарски продукти. То отбелязва, че тези актове съдържат разпоредби, които изрично се отнасят до износа за трети държави[27]. Следователно, като не предвидил такава изрична разпоредба в Регламент № 1151/2012, законодателят на Съюза очевидно имал намерение да не обхваща износа за трети държави. Според Комисията и встъпилите страни обаче изричното посочване на такъв износ в тези актове може да се обясни с по-широкия им обхват. За разлика от Регламент № 1151/2012 те включвали и изисквания, свързани с продуктите. Освен това износът за трети държави не се споменавал в съответните раздели относно географските означения[28]. Това водело до заключението, че фактът, че износът за трети държави е изрично споменат в тези актове, не може да се използва като довод, че липсата на такова споменаване в Регламент № 1151/2012 означава, че той не се прилага за такъв износ.

45. От гледна точка на тълкувателната рамка от позицията на интелектуалната собственост Кралство Дания изтъква, че други актове на Съюза в областта на правата върху интелектуална собственост съдържат изрични разпоредби относно износа за трети държави[29]. Ако Регламент № 1151/2012 следвало да се прилага към износа за трети държави, в него също трябвало да се упомене това.

46. Що се отнася до по-широкия контекст, Комисията се позовава на Регламент № 608/2013[30], който предвижда единна защита на правата върху интелектуална собственост (включително ЗНП) при митническите процедури, включително когато продуктите са предназначени за износ в трети държави. Съгласно този регламент стоките, които нарушават права върху интелектуална собственост, можели например да бъдат унищожени

[27] За вината вж. Регламент № 1308/2013, по-специално член 89, член 119, параграф 1 и член 122, параграф 4. За спиртните напитки вж. Регламент 2019/787, член 1, параграф 2 и съображение 7. За ароматизираните лозаро-винарски продукти вж. Регламент № 251/2014, член 1, параграф 3 и съображение 6.

[28] За вината вж. Регламент № 1308/2013, членове 93—111. За спиртните напитки вж. Регламент 2019/787, членове 21—42. За ароматизираните лозаро-винарски продукти, чрез въведените с Регламент 2021/2117 изменения, разпоредбите относно защитата на географските означения на такива продукти са преместени в обхвата на Регламент № 1151/2012 (вж. член 3 и съображение 77 от Регламент 2021/2117). Разпоредбите на Регламент № 251/2014 вече се отнасят само до определянето, описанието, представянето и етикетирането на ароматизирани лозаро-винарски продукти, а препратките към износа за трети държави са останали непроменени.

[29] Както Кралство Дания посочва, тези актове включват по-конкретно Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността (ОВ L 3, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 33, стр. 70), и по-специално член 19, параграф 1 от него; Директива (ЕС) 2015/2436 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2015 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 336, 2015 г., стр. 1), и по-специално член 10, параграф 3, буква в), член 11, буква б) и член 16, параграф 5, буква б) от него; Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154, 2017 г., стр. 1), и по-специално член 9, параграф 3, буква в), член 10, буква б) и член 18, параграф 1, буква б) от него.

[30] Регламент (ЕС) № 608/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 12 юни 2013 година относно защитата на правата върху интелектуалната собственост, осъществявана от митническите органи, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1383/2003 на Съвета (ОВ L 181, 2013 г., стр. 15).

от митническите органи. Това включвало и фалшиви ЗНП, предназначени за износ, което било довод в подкрепа на забраната за използване на регистрирани наименования върху продукти, които са произведени в Съюза и са предназначени за износ в трети държави.

в) Доводи, изведени от целите

47. Всеки нормативен акт на Съюза има — или поне може да се приеме, че има — множество цели. В член 1, параграф 1 и член 4 от Регламент № 1151/2012 се изброяват няколко цели. Поради това в зависимост от различните тълкувателни рамки страните подчертават целите, преследвани от този регламент, свързани или със защитата на потребителите, или със защитата на интелектуалната собственост.

48. Кралство Дания поставя акцент върху целта да се осигури подходяща информация за потребителите. Поради това то се позовава на член 1, параграф 1 от Регламент № 1151/2012, в който се посочва, че една от целите на този регламент е да се помогне на производителите да информират потребителите относно характеристиките на продуктите. Според Кралство Дания при анализ в светлината на съображения 2, 29 и 40 от Регламент № 1151/2012[31] става ясно, че този регламент има предвид потребителите на вътрешния пазар. Тъй като продуктите, предлагани на пазара извън Съюза, не предоставяли информация за продуктите на потребителите на вътрешния пазар, тълкуването на Регламент № 1151/2012 в смисъл, че се отнася до износа за трети държави, не допринасяло за постигането на неговата цел.

49. Комисията отрича, че единствената или пък основната цел на Регламент № 1151/2012 е защитата на потребителите в Съюза. Напротив, Комисията твърди, че сред най-важните цели на Регламент № 1151/2012 е защитата на притежателите на права върху интелектуална собственост, основани на ЗНП. Техните права щели да бъдат защитени само ако Регламент № 1151/2012 се тълкувал в смисъл, че е приложим и към износа за трети държави. Тази защита имала за цел да гарантира лоялна конкуренция за производителите на носещи ЗНП продукти. Това било в съответствие с целите на общата селскостопанска политика „да се осигури приемлив жизнен стандарт за хората, занимаващи се със селско стопанство, в частност посредством увеличаването на индивидуалните доходи на лицата, осъществяващи тази дейност“, както е посочено в член 39 ДФЕС. Комисията отбелязва, че наред с член 118 ДФЕС, отнасящ се до правата върху интелектуална собственост, правно основание на Регламент № 1151/2012 е и член 43, параграф 2 ДФЕС, който предвижда компетентност на Съюза да приема мерки за постигане на целите на общата селскостопанска политика.

50. Освен това Кралство Дания се позовава на член 1, параграф 1, буква г) от Регламент № 1151/2012, в който като една от целите се посочва целостта на вътрешния пазар. То разбира тази разпоредба в смисъл, че Регламент № 1151/2012 се отнася до вътрешния пазар, а не до пазарите на трети държави. В отговор на тези доводи Комисията посочва, че

[31] Съображение 2 от Регламент № 1151/2012 гласи: „Гражданите и потребителите в Съюза все по-често търсят продукти, които са качествени и традиционни. Те също така са загрижени за поддържането на разнообразието на селскостопанското производство в Съюза. Това създава търсене на селскостопански продукти или храни с разпознаваеми специфични характеристики, по-специално свързани с географския им произход“. Съображение 29 от този регламент предвижда в релевантната си част: „Следва да се предостави закрила на наименования, включени в регистъра с цел да се обезпечи почтеното им използване и за да се предотвратят практики, които биха могли да подведат потребителите“. Освен това съображение 40 от него гласи: „За да бъдат защитени регистрираните наименования от неправомерна употреба или от практики, които биха могли да подведат потребителите, тяхната употреба следва да бъде запазена“.

постигането на целта за запазване на целостта на вътрешния пазар всъщност е застрашено от неправомерното използване на регистрирани в Съюза ЗНП на пазарите на трети държави.

г) Доводи, изведени от законодателния генезис

51. Кралство Дания твърди, че по време на законодателния процес Парламентът е предложил да се добави допълнителна алинея в член 13, параграф 3 от Регламент № 1151/2012, както е било първоначално предложено [32]. Предложеното изменение гласи следното: „С цел предотвратяване на търговията в Съюза *или на износа за трети държави* на стоки, обозначението на които не отговаря на настоящия регламент, Комисията разполага с правомощия да приема делегирани актове в съответствие с член 53 относно определянето на мерките, които държавите членки трябва да приложат“ [33]. Това изменение обаче не намира място в окончателната редакция на Регламент № 1151/2012. Кралство Дания заключава, че тъй като законодателят на Съюза е разгледал износа за трети държави, но не го е включил в окончателния текст, то този износ не попада в приложното поле на посочения регламент.

52. Комисията обяснява, че въпросното изменение не намира място в окончателната редакция на Регламент № 1151/2012 не защото в него се споменава износът, а защото в него се предлага да се предоставят делегирани правомощия на Комисията.

53. Освен това Кралство Дания се позовава на становището на Комитета на регионите относно предложението на Комисията [34]. Един от разделите му, посветен на политическите препоръки, се отнася до „защита и насърчаване на качеството в международната търговия“. В този контекст Комитетът на регионите препоръчва „да се набележат конкретни мерки, за да се предотврати търговията в рамките на ЕС *или износът [за държави извън ЕС*] на продукти, чието етикетиране не е в съответствие със законодателството относно качеството на селскостопанските продукти на Европейския съюз“ [35]. От факта, че текстът относно износа не се съдържа в окончателния текст на Регламент № 1151/2012, Кралство Дания прави извод, че законодателят на Съюза е решил да не включва износа за трети държави в обхвата на Регламент № 1151/2012. Комисията обаче обяснява, че в действителност именно чрез предложеното от Парламента изменение в член 13, параграф 3 от Регламент № 1151/2012 се споменава задължението на държавите членки да предотвратяват или спират неправомерното използване на ЗНП и ЗГУ, които са „произведени или предлагани на пазара в съответната държава членка“. Следователно от тази точка на становището на Комитета на регионите не може да се направи извод, че не е било предвидено износът за трети държави да бъде обхванат от Регламент № 1151/2012.

[32] Вж. Европейска комисия, Предложение за регламент на Европейския парламент и на Съвета относно схемите за качество на селскостопанските продукти, COM(2010) 733 окончателен, 10 декември 2010 г. Първоначално предложената редакция на член 13, параграф 3 в това предложение е следната: „Държавите членки вземат съответните административни и съдебни мерки за предотвратяване или спиране на незаконното използване на защитени наименования за произход и на защитени географски указания, посочено в параграф 1, по-специално по искане на група производители, както е посочено в член 42, буква а)“.

[33] Вж. доклада на Европейския парламент относно предложението за регламент на Европейския парламент и на Съвета относно схемите за качество на селскостопанските продукти, проект на законодателна резолюция на Европейския парламент, A7-0266/2011, 12 юли 2011 г., изменение 55. Курсивът е мой.

[34] Вж. Становище на Комитета на регионите относно „Към амбициозна европейска политика за качествени схеми за селскостопанско производство“, 12 май 2011 г. (ОВ C 192, 2011 г., стр. 28) (наричано по-нататък „становището на Комитета на регионите“), раздел В.

[35] Вж. становището на Комитета на регионите, цитирано в бележката под линия 34 от настоящото заключение, точка 24. Курсивът е мой.

д) Доводи, изведени от практиката на Съда

54. Кралство Дания се позовава на решение от 10 декември 2002 г., British American Tobacco (Investments) и Imperial Tobacco[36]. Това дело е образувано по преюдициално запитване относно тълкуването и валидността на директива на Съюза относно производството, представянето и продажбата на тютюневи изделия. Съдът постановява по-специално че член 7 от тази директива, който се отнася до описанието на продуктите, се прилага само за цигарите, продавани на територията на Съюза, а не и за тези, които се изнасят за трети държави. Кралство Дания посочва, че Съдът прави това заключение, позовавайки се на контекста и целите на разглежданата директива, за да направи извод дали законодателят на Съюза е имал намерение да разшири обхвата на тази разпоредба по отношение на износа в трети държави. От своя страна Комисията счита, че контекстът на решение BAT е различен от този на настоящото дело, тъй като разглежданата в това решение директива има за цел да подобри функционирането на вътрешния пазар, докато настоящото дело се отнася до нарушаване на признати от правото на Съюза права върху интелектуална собственост.

55. За да подкрепи довода си, че законодателят на Съюза е бил длъжен да спомене изрично износа за трети държави, за да го включи в приложното поле на Регламент № 1151/2012, Кралство Дания се позовава и на решение от 24 септември 2019 г., Google (Териториален обхват на премахването от резултатите при търсене)[37]. Това дело се отнася до териториалния обхват на правото на премахване от резултатите при търсене и евентуалните екстериториални последици на Директива 95/46[38] и последвалия я Регламент 2016/679[39]. Съдът констатира, че не е очевидно, че законодателят на Съюза е възнамерявал да наложи на оператор като Google задължение за премахване от резултатите при търсене, разпростиращо се извън територията на държавите членки. Следователно съответните разпоредби на Директива 95/46 и Регламент 2016/679 не се прилагат извън Съюза. Комисията посочва в отговор, че решение Google се отнася до възможното екстериториално прилагане на правото на Съюза. Комисията пояснява, че в настоящия случай обаче тя не се опитва да приложи законодателството на Съюза в трета държава. Делото се отнасяло само до прилагането на Регламент № 1151/2012 в самия Съюз. Поради това решение Google не било от значение за настоящото дело.

е) Междинно заключение

56. Според мен нито един от тези доводи, независимо дали се отнася до текста, контекста, целите или генезиса на Регламент № 1151/2012, не е достатъчно убедителен, за да обоснове извод в полза на едно от двете противоположни тълкувания. Следователно е необходимо да се избере една от двете тълкувателни рамки и да се приемат онези доводи, които обосновават решението, предлагано от избраната рамка.

[36] C-491/01, EU:C:2002:741 (наричано по-нататък „решение BAT“), точки 203—217.

[37] C-507/17, EU:C:2019:772 (наричано по-нататък „решение Google“), точки 53—65.

[38] Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, 1995 г., стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10).

[39] Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1) и поправка (ОВ L 127, 2018 г., стр. 2).

3. Регламент № 1151/2012 следва да се тълкува в смисъл, че забранява износа на „фалшиво „Feta“ за трети държави

57. Както разкрих в началото, подкрепям и предлагам на Съда да приеме защитаваното от Комисията тълкуване, а именно че Регламент № 1151/2012 се прилага и за продукти, произведени в държавите членки, но предназначени за износ в трети държави.

58. Стигнах до това заключение по две основни причини. Първо, този резултат може да бъде оправдан в контекста и на двете тълкувателни рамки, а именно тези, свързани с интелектуалната собственост и либерализацията на търговията. Обратно, тълкуването в смисъл, че Регламент № 1151/2012 не се прилага за носещи регистрирани наименования продукти, които са предназначени за износ в трети държави, може да бъде оправдано само в контекста на тълкувателната рамка от позицията на либерализацията на търговията. Второ, доколкото изобщо има ясна воля на законодателя на Съюза и тя може да бъде „установена“, считам, че предложеното тълкуване отговаря по-добре на начина, по който разбирам волята на законодателя на Съюза, залегнала в основата на закрилата на наименованията за произход и географските указания.

59. Що се отнася до първата ми причина, свободната търговия несъмнено е една от ценностите, които се зачитат от правния ред на Съюза. Със сигурност обаче либерализацията на търговията не е единствената, нито дори най-важната мотивираща сила. Още в ранната съдебна практика Съдът е признал, че интересите на свободната търговия трябва да бъдат балансирани с други интереси[40]. Вярно е, че когато се извършва в контекста на тълкувателната рамка от позицията на либерализацията на търговията, съдебният анализ на нормите се основава на предпоставката, че пречките пред търговията са забранени. Въпреки това дадена пречка може да бъде счетена за приемлива, при условие че е обоснована от и пропорционална на други интереси, различни от търговските, като например защитата на околната среда, защитата на потребителите или защитата на интелектуалната собственост и т.н.

60. Закрилата на наименованията за произход и географските указания несъмнено е важна от гледна точка на търговията. Според неотдавнашни проучвания[41] този режим има значителна икономическа стойност за Съюза, като през 2017 г. продажбите се оценяват на над 77 милиарда евро, а частта на продажбите извън Съюза е немаловажна и се равнява на 22 %. Следователно той създава важни търговски възможности за производителите на носещи ЗНП продукти. От друга страна, тези възможности, създадени чрез защитата на техните права, водят до търговски пречки за други. Забраната за използване на наименованието „Feta“ за продукти, пуснати на пазарите на трети държави, е пречка за износа. Доводът на Комисията, че подобна забрана не представлява забрана за износ, тъй като сиренето може да се предлага на пазара под друго име, не води до друг извод. Пречка пред износа за трети държави вече е налице, когато износът е затруднен.

61. Въпреки това пречките пред търговията, създадени от националното законодателство или законодателството на Съюза, са допустими, ако са обосновани. Бих се съгласила с Кралство Дания, че обосновката, основана на защитата на потребителите (да се позволи

[40] Като класически пример още в решение от 20 февруари 1979 г., Rewe-Zentral (Cassis de Dijon) (120/78, EU:C:1979:42), Съдът разширява списъка на възможните обосновки за запазване на пречките пред търговията в сравнение с предвиденото в Договорите и оставя списъка отворен.

[41] Вж. например Европейска комисия, Study on economic value of EU quality schemes, geographical indications (GIs) and traditional specialities guaranteed (TSGs), Служба за публикации на Европейския съюз, Люксембург, 2021 г.

предоставянето на достоверна информация за продукта), не би издържала още дори проверката за пригодност, особено ако потребителите, които трябва да бъдат защитени, са тези на вътрешния пазар. Изнесеното „фалшиво „Feta“ не може да дезинформира тези потребители, тъй като те не присъстват на пазарите на трети държави. Следователно пречката пред търговията, създадена от тълкуването в смисъл, че Регламент № 1511/2012 се прилага и за износа на продукти за трети държави, не може да бъде обоснована с опасения, свързани със защитата на потребителите.

62. На мнение съм обаче, че забраната за износ в трети държави на „фалшиво „Feta“, произведено на територията на Съюза, може да бъде обоснована със съображения, основани на защитата на правата върху интелектуална собственост. Дори и Съюзът да не може да регулира пазарите на трети държави чрез собственото си законодателство и следователно ЗНП от Съюза да са изложени на конкуренцията на фалшиви продукти на тези пазари, участието на фалшиви продукти, произведени в Съюза, все пак влошава конкурентното положение на истинските ЗНП на тези пазари. Забраната за износ в трети държави на сирене, наречено „датско „Feta“, произведено в Дания, е в обхвата на законодателните правомощия на Съюза[42], докато например забраната за продажба на „Feta“ от Уисконсин“[43] на пазара на Съединените щати не е. Според мен не е непропорционално Съюзът да направи всичко възможно, за да защити конкурентното положение на производителите в Съюза на носещи ЗНП продукти. По тази причина липсата на защита на ЗНП на Съюза на пазарите на трети държави не може да се използва като довод, за да се твърди, че тълкуването на Регламент № 1151/2012 в смисъл, че той се отнася до износа за трети държави, няма да издържи проверката за пропорционалност, когато като обосновка се предлага закрилата на интелектуалната собственост. Следователно тълкуването на Регламент № 1151/2012 в смисъл, че се забранява износът на „фалшиво „Feta“ за трети държави, изглежда защитимо дори в контекста на тълкувателната рамка от позицията на либерализацията на търговията.

63. При това положение и преминавайки към втората причина, считам също, че тълкувателната рамка от позицията на интелектуалната собственост обяснява адекватно законодателните намерения, залегнали в Регламент № 1151/2012. Съгласно тази тълкувателна рамка целта на ЗНП като права върху интелектуална собственост е да се даде възможност за лоялна конкуренция на производителите на продукти със ЗНП в замяна на техните усилия да поддържат и гарантират високото качество на продуктите си. Това дава възможност за оцеляване на традиционните стопански дейности и гарантира разнообразието на продуктите на пазара. Така тази гледна точка отчита и други интереси освен икономическите, които също са част от възприятията на гражданите на Съюза за това какво е добро качество на живот[44].

64. Един от индикаторите за „волята на законодателя“, който е обективно установим в правото на Съюза, е изборът на правно основание за даден акт. Правно основание за приемането на Регламент № 1151/2012 са две разпоредби — член 43, параграф 2 ДФЕС и член 118 ДФЕС. Това показва, че основната идея, залегнала в този регламент, е подобряването на положението на селскостопанските производители в Съюза чрез

[42] Както вече беше обяснено, Кралство Дания не оспорва съществуването на такава компетентност. То само твърди, че тя не е била упражнена при приемането на Регламент № 1151/2012.

[43] Това наименование е измислено.

[44] Вж. в това отношение *Davies*, G. Free Movement, the Quality of Life and the Myth that the Court Balances Interests.— In: Koutrakos, P. et al. (eds), Exceptions from EU Free Movement Law: Derogation, Justification and Proportionality, Hart Publishing, Oxford, 2016, p. 214.

предоставяне на закрила като интелектуална собственост на продукти, включващи традиционни начини на производство, които се практикуват в определени географски райони и са свързани с тях. Във френския език има дума, с която се описва тази особена връзка между качеството на продуктите и техния географски произход — terroir [45].

65. От 70-те години на миналия век Съюзът създава мрежа от мерки, които регулират и защитават определени видове продукти с наименования за произход или географски указания, както и условията за предоставяне, защита и контрол на последните [46]. В допълнение към селскостопанските и хранителните продукти тези мерки обхващат и виното, спиртните напитки и ароматизираните лозаро-винарски продукти. Регламент № 1151/2012 е основен правен акт в тази схема [47].

66. С Регламент № 1151/2012 се създава еднакъв и изчерпателен режим на закрила на наименованията за произход и географските указания на селскостопанските и хранителните продукти [48]. С него се установява процедура за регистрация на такива продукти на равнището на Съюза, за да се гарантира тяхната закрила във всяка държава членка [49].

67. Спецификата на ЗНП, както и на другите защитени географски означения като вид право върху интелектуална собственост в Съюза е, че за разлика от други права върху интелектуална собственост, най-вече марките [50], за прилагането му следят и публичноправни органи, а не само частноправни субекти [51]. Именно поради тази причина Регламент № 1151/2012 задължава държавите членки да предотвратяват или спират неправомерното използване на наименования, регистрирани като ЗНП. Контролът върху прилагането, осъществяван от публичноправни органи, може да се разбере в контекста, в който е разработена защитата на ЗНП в Съюза — като средство за защита и гарантиране на справедлив доход на традиционните производители, които невинаги биха имали познания (или средства) да защитят правата си чрез частноправни способи.

[45] Съвременната идея за защита на географските означения като права върху интелектуална собственост се корени във френската концепция за terroir (тероар), която е разработена във връзка с виното. Тя може да се проследи назад във времето до опитите за предотвратяване на измамите на френския пазар на вино след унищожаването на лозята от филоксерата. Вж. *Calboli*, I ‘Geographical Indications between Trade, Development, Culture, and Marketing: Framing a Fair(er) System of Protection in the Global Economy? — In: *Calboli*, I. et Wee Loon, N.-L. (eds), Geographical Indications at the Crossroads of Trade, Development, and Culture: Focus on Asia-Pacific, Cambridge University Press, Cambridge, 2017, p. 3. Вж. и напр. *Chaisse*, J. et al. (eds). Wine Law and Policy: From National Terroirs to a Global Market, Brill Nijhoff, Leiden, 2021; *Zappalaglio*, A. The Transformation of EU Geographical Indications Law: The Present, Past and Future of the Origin Link, Routledge, London, 2021.

[46] Вж. в това отношение решение от 25 октомври 2017 г., Комисия/Съвет (преразгледана Лисабонска спогодба) (C-389/15, EU:C:2017:798, т. 15).

[47] Вж. например и *Kireeva*, I. The new European Regulation on Quality Schemes for Agricultural Products and Foodstuffs. — In: McMahon, J.A. et Cardwell, M.N. (eds). Research Handbook on EU Agricultural Law, Edward Elgar Publishing, Cheltenham, 2015, p. 285; *Nathon*, N. The Protection of Geographical Indications for Agricultural Products in the European Union: Sundara Rajan, M.T. (ed.), The Cambridge Handbook of Intellectual Property in Central and Eastern Europe, Cambridge University Press, Cambridge, 2019, p. 349.

[48] Вж. в това отношение решения от 8 септември 2009 г., Budějovický Budvar (C-478/07, EU:C:2009:521, т. 114), и от 22 декември 2010 г., Bayerischer Brauerbund (C-120/08, EU:C:2010:798, т. 59).

[49] Вж. в това отношение решения от 9 юни 1998 г., Chiciak и Fol (C-129/97 и C-130/97, EU:C:1998:274, т. 25 и 26), и от 8 септември 2009 г., Budějovický Budvar (C-478/07, EU:C:2009:521, т. 107).

[50] Съдът също така постановява, че географските означения и марките преследват различни цели. Вж. решение от 20 септември 2017 г., The Tea Board/EUIPO (C-673/15 P—C-676/15 P, EU:C:2017:702, т. 62).

[51] Вж. в това отношение заключението на генералния адвокат Pitruzzella по дело Syndicat interprofessionnel de défense du fromage Morbier (C-490/19, EU:C:2020:730, т. 29).

68. Тази идея не е общоприета. Трети държави като Канада и САЩ са избрали да защитават качеството на продуктите чрез института на марките (включително колективни марки) [52].

69. Вътрешното законодателство на Съюза не може да регулира пазарите на трети държави, за да гарантира същото равнище на закрила на ЗНП на Съюза, с каквото те се ползват на вътрешния пазар. Това е възможно само чрез преговори за споразумение на многостранно (СТО или Световната организация за интелектуална собственост) или двустранно равнище. Ето защо Съюзът като част от по-широката си политика за защита на продуктите, които имат връзка със своя географски произход, предприема действия на международно равнище с цел сключване на споразумения, които да осигурят възможно най-широко равнище на закрила на географските означения, включително на ЗНП [53]. Усилията на Съюза за осигуряване на закрила и на пазарите на трети държави са ясно посочени като политическа цел в преамбюла на Регламент № 1151/2012 [54]. Тази политика се забелязва в преговорите, които са в по-голяма или в по-малка степен успешни, за сключване на споразумения с държави като Канада, Китай, Сингапур или Съединените щати [55], както и в усилията на Съюза на многостранно международно равнище [56].

70. Усилията на Съюза за осигуряване на адекватна закрила на ЗНП от Съюза на пазарите на трети държави са мотивирани и от значителната културна и икономическа стойност, която тази закрила има за местните общности [57].

71. Ето защо са налице редица действия на Съюза, които формират надеждна и последователна политика на Съюза, насочена към възможно най-високото равнище на закрила на продуктите на Съюза, чието качество може да бъде разпознато чрез връзката им с определен географски район, което може да повиши конкурентоспособността на производителите на такива продукти.

72. Тази политика е в подкрепа на тълкуването на приложното поле на Регламент № 1151/2012 в смисъл, че обхваща забраната за износ на фалшиви ЗНП за пазарите на трети държави. Както посочват Република Гърция и Република Кипър, би било наистина нелогично Съюзът да договаря международни споразумения с трети държави, за да ги задължи да предприемат мерки за предотвратяване на производството на продукти, които неправомерно носят регистрирани наименования, и същевременно да толерира подобна практика на собствената си територия по отношение на собствените си продукти.

[52] За различията в подходите на Съюза и на Съединените щати или Канада към защитата на географските означения вж. например *Matthews*, A. What Outcome to Expect on Geographical Indications in the TTIP Free Trade Agreement Negotiations with the United States?, и *O'Connor*, B. The Legal Protection of GIs in TTIP: Is There an Alternative to the CETA Outcome. — In: in Arfini, F. (ed.). Intellectual Property Rights for Geographical Indications. What is at Stake in the TTIP?, Cambridge Scholars Publishing, Newcastle upon Tyne, 2016, 1—19.

[53] За списък на съответните международни споразумения, сключени от Съюза, които защитават наименованието „Feta“ в трети държави, вж. регистъра GIview, достъпен на адрес https://ec.europa.eu.

[54] Вж. Регламент № 1151/2012, съображения 20 и 27.

[55] Съюзът успява да договори закрила на наименованието „Feta“ в споразумения, подписани с Канада, Китай и Сингапур. Вж. бележка под линия 53 от настоящото заключение.

[56] За подробна дискусия вж. например *Gangjee*, D.S. (ed.),.Research Handbook on Intellectual Property and Geographical Indications, Edward Elgar Publishing, Cheltenham, 2016; *Blakeney*, M. The Protection of Geographical Indications: Law and Practice, Second edition, Edward Elgar Publishing, Cheltenham, 2019.

[57] Вж. Регламент (ЕС) 2019/1753 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2019 година относно действието на Съюза след присъединяването му към Женевския акт на Лисабонската спогодба за наименованията за произход и географските указания (ОВ L 271, 2019 г., стр. 1), съображение 5.

73. Освен това присъствието на произведени в Съюза фалшиви ЗНП на пазарите на трети държави допринася за възприемането на техните наименования като родови. Това от своя страна затруднява Съюза да гарантира чрез преговори тяхната защита на тези пазари. Член 13, параграф 2 от Регламент № 1151/2012, в който се предвижда, че ЗНП не могат да станат родови, би могъл действително, както предлага Република Кипър[58], да се използва в подкрепа на тезата, че Регламент № 1151/2012 се прилага за износа за трети държави.

74. Следователно, когато се разглежда в рамките на цялостната политика на Съюза, насочена към закрила на ЗНП като специален вид право върху интелектуална собственост на вътрешния пазар и на пазарите на трети държави, тълкуването на Регламент № 1151/2012 в смисъл, че забранява износа на продукти, които неправомерно използват регистрирани наименования, дори за трети държави, в които такава закрила (все още) не се предоставя, изглежда правдоподобно. Изглежда, това е тълкуването, което отразява волята на законодателя на Съюза.

75. Въз основа на всички изложени по-горе съображения предлагам на Съда да приеме, че първото твърдение на Комисията за нарушение е основателно, и да обяви, че Кралство Дания не е изпълнило задълженията си по член 13 от Регламент № 1151/2012, като не е предотвратило или спряло използването на наименованието „Feta“ върху сирене, произведено в Дания, но предназначено за износ в трети държави, с които Съюзът все още не е сключил международно споразумение, гарантиращо закрилата на това наименование.

Б. Второто твърдение: нарушение на задължението за лоялно сътрудничество

76. Комисията твърди, че Кралство Дания е нарушило член 4, параграф 3 ДЕС във връзка с член 1, параграф 1 и член 4 от Регламент № 1151/2012. Нарушението произтичало от това, че датските власти не са предотвратили или спрели датските производители да произвеждат и предлагат на пазара имитации на „Feta“, което застрашавало целите, посочени в тези разпоредби на Регламент № 1151/2012. В допълнение към това твърдение, посочено в петитума, Комисията изтъква още едно твърдение в мотивите и заключенията (но не и в петитума) на иска. Съгласно това твърдение Кралство Дания също така е извършило самостоятелно нарушение на член 4, параграф 3 ДЕС, като е подкопало позицията на Съюза в международните преговори за закрилата на регистрираните в Съюза наименования.

77. Тези две твърдения са различни. По мое мнение второто не следва да се взема предвид в настоящия случай, тъй като Комисията не го е посочила в петитума на исковата си молба до Съда. Независимо от това ще изразя становището си по него, в случай че Съдът реши да се произнесе по това твърдение.

78. Кралство Дания твърди, че не е извършено нарушение на член 4, параграф 3 ДЕС, нито самостоятелно, нито във връзка с член 1, параграф 1 и член 4 от Регламент № 1151/2012, като се има предвид практиката на Съда и фактът, че разногласията относно тълкуването на правото на Съюза сами по себе си не представляват нарушение на задължението на държавата членка за лоялно сътрудничество.

[58] Вж. точка 43 от настоящото заключение.

1. Твърдяно нарушение на член 4, параграф 3 ДЕС във връзка с член 1, параграф 1 и член 4 от Регламент № 1151/2012

79. Съгласно член 4, параграф 3 ДЕС, който изразява принципа на лоялно сътрудничество, държавите членки са длъжни да вземат всички мерки, годни да гарантират обхвата и ефективността на правото на Съюза, както и да отстранят незаконосъобразните последици от всяко нарушение на това право. Такова задължение носи в рамките на правомощията си всеки орган на съответната държава членка [59].

80. Има примери в контекста на производствата за установяване на неизпълнение на задължения, когато Съдът е установил, че дадена държава членка е нарушила член 4, параграф 3 ДЕС самостоятелно [60] или във връзка с други разпоредби на правото на Съюза [61].

81. Съдът обаче е постановил, че неизпълнението на общото задължение за лоялно сътрудничество, произтичащо от член 4, параграф 3 ДЕС, се различава от неизпълнението на специфичните задължения, в които това общо задължение се проявява. Ето защо наличието на такова неизпълнение може да се приеме само когато се отнася до поведение, различно от представляващото нарушение на тези специфични задължения [62]. Ако твърдяното нарушение на член 4, параграф 3 ДЕС се състои в същото поведение като твърдяното нарушение на по-конкретни разпоредби на правото на Съюза, достатъчна е преценката по тези конкретни разпоредби [63].

82. Струва ми се, че в настоящия случай второто твърдение, а именно за нарушение на член 4, параграф 3 ДЕС във връзка с член 1, параграф 1 и член 4 от Регламент № 1151/2012, по същество се отнася до същия предмет и поведение като посочените по първото твърдение, а именно за нарушение на специфичните задължения по член 13 от Регламент № 1151/2012. То произтича от същото различие в мненията относно тълкуването на териториалния обхват на Регламент № 1151/2012 и от същото поведение на датските органи, които не са предотвратили или спрели производството и предлагането на пазара на имитации на „Feta“. Всъщност, както посочва Кралство Дания, датските органи позволяват производството и предлагането на пазара на имитации на „Feta“ поради начина, по който Кралство Дания тълкува това какво представлява неправомерно

[59] Вж. например решения от 17 декември 2020 г., Комисия/Словения (Архиви на ЕЦБ) (C-316/19, EU:C:2020:1030, т. 119 и 124), и от 18 май 2021 г., Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ и др. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 и C-397/19, EU:C:2021:393, т. 176).

[60] Вж. например решения от 31 октомври 2019 г., Комисия/Обединено кралство (C-391/17, EU:C:2019:919), и от 31 октомври 2019 г., Комисия/Нидерландия (C-395/17, EU:C:2019:918). По тези две дела обаче Съдът приема, че нарушението на член 4, параграф 3 ДЕС се състои в отказа на съответните държави членки да компенсират загубата на традиционни собствени ресурси на Съюза, настъпила поради решенията на правителствата на отвъдморските страни и територии, за които отговарят разглежданите държави членки. Друго дело, в което Съдът е установил самостоятелно нарушение на член 4, параграф 3 ДЕС, се отнася до хипотеза, в която държава членка не е предоставила на Комисията необходимата информация по време на досъдебната процедура за установяване на неизпълнение на задължения. Вж. например решения от 2 септември 2021 г., Комисия/Швеция (Пречиствателни станции) (C-22/20, EU:C:2021:669, т. 149), и от 8 март 2022 г., Комисия/Обединено кралство (Борба с измамата чрез занижени цени) (C-213/19, EU:C:2022:167, т. 598).

[61] За класически пример вж. решение от 9 декември 1997 г., Комисия/Франция (C-265/95, EU:C:1997:595) (обикновено наричано делото за „испанските ягоди“, в което Съдът обявява, че Френската република не е изпълнила задълженията си по правилата на Съюза за свободно движение във връзка с това, което понастоящем е член 4, параграф 3 ДЕС, и по общите организации на пазарите на селскостопански продукти, като не е приела всички необходими и пропорционални мерки, за да предотврати възпрепятстването на свободното движение на плодове и зеленчуци от действия на частни лица).

[62] Вж. например решения от 15 ноември 2005 г., Комисия/Дания (C-392/02, EU:C:2005:683, т. 69), и от 17 декември 2020 г., Комисия/Словения (Архиви на ЕЦБ) (C-316/19, EU:C:2020:1030, т. 121).

[63] Вж. например решения от 30 май 2006 г., Комисия/Ирландия (C-459/03, EU:C:2006:345, т. 168—182), и от 17 декември 2020 г., Комисия/Словения (Архиви на ЕЦБ) (C-316/19, EU:C:2020:1030, т. 122—129).

използване по смисъла на член 13, параграф 3 от Регламент № 1151/2012. Следователно въз основа на практиката на Съда, посочена в точка 81 от настоящото заключение, следва да се приеме, че не е необходимо Съдът да се произнася по второто оплакване.

83. Според мен има важна причина за практиката на Съда, съгласно която установяването на неизпълнение на конкретно задължение по правото на Съюза не води и до нарушение на принципа на лоялно сътрудничество. Тази причина се корени в целта на производството за установяване на неизпълнение на задължения и на съдебните способи за решаване на спорове в по-общ план. Производството по член 258 ДФЕС за установяване на неизпълнение на задължения от страна на държава членка предоставя средство за определяне на задълженията на държавите членки в случаите на различно тълкуване на една и съща правна норма. В такива случаи на спор относно смисъла на правна норма, когато Комисията има едно, а държавата членка — друго разбиране, производството за установяване на неизпълнение на задължения оправомощава Съда да разреши този спор относно тълкуването. Това се признава от съдебната практика [64].

84. Ето защо съм съгласна с доводите на Кралство Дания, че не може да се приеме, че държава членка е нарушила член 4, параграф 3 ДЕС, защото не е съгласна с Комисията по отношение на тълкуването на разпоредби от правото на Съюза, какъвто е настоящият случай. Обстоятелството, че дадена държава членка разбира правото на Съюза по различен от Комисията начин, само по себе си не съставлява нарушение на принципа на лоялно сътрудничество от страна на тази държава членка.

85. Всъщност да се приеме обратното би било опасно, тъй като би могло да се възпрепятства отнасянето до Съда на спорове, свързани с тълкуването на правото на Съюза. Споровете относно значението на правните норми са част от всяка правна система. Системите, основаващи се на принципа на правовата държава, разрешават тези спорове, като предоставят на съдилищата правомощието да определят значението на правните норми. Да се приеме, че държавите членки нарушават задължението за лоялно сътрудничество поради различия в разбирането на правото, би било в противоречие с усилията да се осигури разрешаването на такива разногласия в рамките на съдебно производство. Значението на правните норми в либералните демокрации трябва да може да се оспорва, а страната, чието разбиране не е възприето от съда, не може да бъде считана за нелоялна към правната система само защото „греши“. Различно би било, ако след като Съдът тълкува правото, определена държава членка продължи да го прилага в противоречие с даденото тълкуване.

86. В това отношение следва да се припомни, че спорът по настоящото дело по същество произтича от разногласие между Комисията и Кралство Дания относно тълкуването на член 13 от Регламент № 1151/2012. Разногласието е относно това дали този регламент може да се тълкува като приложим към продукти, предназначени за износ в трети държави. Извън тази спорна област на прилагане на Регламент № 1151/2012 датските органи посочват пред Съда (и това не се оспорва от Комисията), че прилагат подходящи мерки за изпълнение по отношение на вътрешния пазар. Те не прилагат такива мерки само в случай на износ за трети държави (доколкото няма сключено международно споразумение със Съюза), тъй като считат, че този износ не попада в обхвата на разпоредбите на

[64] Вж. например решения от 14 декември 1971 г., Комисия/Франция (7/71, EU:C:1971:121, т. 49), и от 11 септември 2014 г., Комисия/Германия (C-525/12, EU:C:2014:2202, т. 24).

Регламент № 1151/2012. При тези обстоятелства алтернативното тълкуване на този регламент, застъпено от Кралство Дания, само по себе си не е поведение, което да представлява нарушение на принципа на лоялно сътрудничество по член 4, параграф 3 ДЕС.

87. Може да се добави, че обстоятелствата по настоящото дело не са сходни с тези, по които е постановено решение от 19 февруари 1991 г., Комисия/Белгия[65], изтъкнато от Комисията. По това дело твърдяното нарушение се състои в отказа на държавата членка да предостави информация на Комисията, като държавата членка е изпълнила задълженията си само под пряката заплаха от сезиране на Съда, а след това е действала в нарушение на тези задължения веднага щом заплахата е отминала. В настоящия случай Комисията не доказва, че Кралство Дания е извършило подобни умишлени действия или бездействия.

88. Поради това не може да бъде прието твърдението, че Кралство Дания нарушава член 4, параграф 3 ДЕС, тъй като не действа в изпълнение на целите на Регламент № 1151/2012, които то разбира по различен начин.

2. Твърдяно самостоятелно нарушение на член 4, параграф 3 ДЕС

89. Комисията твърди, че Кралство Дания е нарушило член 4, параграф 3 ДЕС и като е отслабило позицията на Съюза в международните преговори относно закрилата на регистрираните наименования.

90. В това отношение, както се посочва в доктрината[66], задължението за лоялно сътрудничество наистина има особено значение в контекста на външните отношения на Съюза.

91. Това е отразено и в редица решения на Съда, постановени в производства за установяване на неизпълнение на задължения.

92. Така например в решение от 12 февруари 2009 г., Комисия/Гърция[67], Съдът приема, че Република Гърция не е изпълнила задълженията си по правото на Съюза, включително по член 4, параграф 3 ДЕС, като е представила предложение пред международна организация, с което е задействала процедура, която може да доведе до приемането на нови правила, годни да засегнат разпоредбите на правото на Съюза, и по този начин е действала самостоятелно в област, в която Съюзът има изключителна външна компетентност.

93. В решение от 20 април 2010 г., Комисия/Швеция[68], Съдът постановява, че Кралство Швеция е нарушило член 4, параграф 3 ДЕС, като едностранно е предложило добавянето на конкретно вещество в приложението към международна конвенция в област на споделена компетентност. По този начин тази държава членка се е разграничила от съгласувана обща стратегия в рамките на Съвета и това е имало последици за Съюза.

[65] C-374/89, EU:C:1991:60, точки 12—16.

[66] Вж. например *De Baere*, G. et Roes, T. EU loyalty as good faith. — International & Comparative Law Quarterly, vol. 64, 2015, p. 829; *Cremona*, M. (ed.), Structural Principles in EU External Relations Law. Hart Publishing, Oxford, 2018; *Van Elsuwege*, P. The Duty of Sincere Cooperation and Its Implications for Autonomous Member State Action in the Field of External Relations. — In: *Varju*, M. (ed.). Between Compliance and Particularism: Member State Interests and European Union Law. Springer, Cham, 2019, p. 283; Eckes, C., ‘Disciplining Member States: EU Loyalty in External Relations’, Cambridge Yearbook of European Legal Studies, vol. 22, 2020, p. 85.

[67] C-45/07, EU:C:2009:81.

[68] C-246/07, EU:C:2010:203.

94. Освен това в решение от 27 март 2019 г., Комисия/Германия[69], Съдът постановява, че Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по решение на Съюза и по член 4, параграф 3 ДЕС, като е гласувала против позицията на Съюза, изложена в това решение, и публично се е противопоставила на тази позиция и на предвидения в нея ред за упражняване на правото на глас. По-конкретно Съдът приема, че с поведението си тази държава членка се е разграничила от позицията на Съюза, установена в това решение, което е създало опасност да се отслаби позицията на Съюза при водене на преговори в рамките на съответната международна конвенция.

95. В настоящия случай обаче на Съда не е предоставена информация, която да доказва, че Кралство Дания се е опитало да осуети преговорите на Съюза за закрила на регистрираните наименования на международно (многостранно или двустранно) равнище. Практиката на Съда, изложена в точки 92—94 от настоящото заключение, се различава от настоящото дело. По-специално не е доказано, че Кралство Дания е предприело някакво конкретно действие на международната сцена или в рамките на международни преговори, което да противоречи на съгласувана позиция на Съюза.

96. С оглед на изложените по-горе съображения второто твърдение на Комисията за нарушение следва да бъде отхвърлено.

VI. Съдебни разноски

97. Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда загубилата делото страна се осъжда да заплати разноските, ако е направено такова искане от спечелилата делото страна. Въпреки това съгласно член 138, параграф 3, първо изречение от него Съдът може да постанови всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания. Ето защо, тъй като Комисията и Кралство Дания са загубили по част от предявените основания, те следва да бъдат осъдени да понесат направените от тях съдебни разноски.

98. Освен това съгласно член 140, параграф 1 от Процедурния правилник встъпилите по делото държави членки понасят направените от тях съдебни разноски. Съответно Република Гърция и Република Кипър следва да бъдат осъдени да понесат направените от тях съдебни разноски.

VII. Заключение

99. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда:

1) да обяви, че като не е предотвратило или спряло използването от датски производители на регистрираното наименование „Feta“ за сирене, предназначено за износ в трети държави, Кралство Дания не е изпълнило задълженията си по член 13 от Регламент (ЕС) № 1151/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 21 ноември 2012 година относно схемите за качество на селскостопанските продукти и храни,

2) да отхвърли иска в останалата му част,

[69] C-620/16, EU:C:2019:256.

3) да осъди Европейската комисия и Кралство Дания да понесат направените от тях съдебни разноски и

4) да осъди Република Гърция и Република Кипър да понесат направените от тях съдебни разноски.